

הרבנית ימימה מזרחי

תורה נשית ♥ מבראשית

כשהילד נהיה למורה

למעשה, זו הפעולה הראשונה שעושה כל אמא, כאשר התינוק יוצא ממנה; מרימה אותו. כי זה הלימוד הראשון באמונה: "ילד שלי, אל תביט במה שקורה כאן ועכשיו כי זה עלול להיות מאד-מאד מפחיד. הנה, אני מרימה אותך גבוה. תביט בפרספקטיבה למרחוק, מפני שמחכה לך משהו טוב, אפילו שהוא עדין לא נראה ממש לעין".

קוראים לזה "כְּאִשֶׁר יִשָּׂא הָאִמּוֹן אֶת הַיֶּלֶד"².

אלו כוחות הרמה יכולים להיות לאמא! אתמול, כשישבתי ליד הבנות הצדיקות של משפחת מרק, ששכלו את אביהן הצדיק הרב מיכאל (מיכי) הי"ד וכעת הן מטפלות באמן הפצועה, הן אמרו לנו: "זה רק הכוח של אמא שנותן לנו את הכוח. הכוח של אמא עכשיו נמצא בנו ובכוח של אמא אנחנו מחזקות אותה עכשיו, מעודדות אותה עכשיו ומחזיקות אותה עכשיו".

בשבעה של הלל הגיעה המורה לחיבור והביאה את החיבור האחרון שכתבה הלל, שהיא אפילו לא הספיקה לבדוק.

"אפיתי עוגה. ניסיתי לאפות אותה לפי המתכון. שמתי את כל החומרים בדיוק לפי המתכון וזה לא תפח וזה היה נראה כל כך גרוע וטעמתי את הבליילה והיא היתה כל כך לא טעימה. ואז", כך אמא שלה קוראת, ליד המורה לחיבור ולידי, "הכל פשוט לא מוצלח ואז אני אומרת לעצמי: 'הלל, אל תתייאשי. לא נורא. עוד מעט אמא תבוא. אמא כבר תעשה משהו וזה יהפוך להיות מוצלח'".

ואמא מגיעה ומוסיפה פה תבלין ושם תבלין וטועמים – ומושלם. אמא, איך את עושה את זה כל פעם?

וזה נכנס לתנור, וזה יוצא, וזה טעים, וזה מופלא".

זו היתה צוואה מהממת, חשבתי לעצמי, כי הלל אמרה לאמא: "אמא, בקרוב את תקבלי מתכון לא פשוט, עוגה לא קלה לעיכול. אמא, אני יודעת, אני יודעת שתצליחי.

אנו בפרשת חוקת, ויש בי צורך לברך היום, בראש חודש הזה, "ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם אשר קידשנו במצוותיו וציוונו, לגמור את ההלל". הבוקר הזה ממש עמדו בנות כיתתה של הלל יפה אריאל, שנרצחה במיטתה לפני שבוע, והתפללו בהתרגשות, בשירה ובנגינה את תפילת הלל לראש חודש. אמא של הלל, רינת הצדקת, אמרה לנו השבוע בשבעה: "אני מבקשת מכל מי שאומר את ההלל בראש חודש תמוז לזכור את הילדה הזו, שהכי בעולם אהבה לשיר ולרקוד, לרקוד ולשיר".

ולמה אני רוצה לגמור את ההלל? בגלל האימהות שיש לנו בעם ישראל, שאין דברים כאלה בעולם. ובגלל הילדים שיש לנו בעם ישראל, שאין דברים כאלה בעולם. לצפות ברינת, אמא של הלל הי"ד ומיד לאחר מכן לראות את המניין הקדוש הזה של ילדי משפחת מרק. זה פשוט היה להרים עיניים לשמים ולומר: "ריבוננו של עולם, אלו אימהות יש לך בעולמך ואלו ילדים יש לך בעולמך".

זו הפרשה שלנו, "חוקת". אנחנו פוגשים בה את אחת האימהות של עם ישראל, מרים הנביאה ואנו פוגשים גם את הילדים של עם ישראל כשהם מתפרעים מול הסלע וצמאים למים ומה קורה ביחסים האלה שבין האבא והאמא לבין הילדים? בואו ננסה להוציא מעט תובנות מהפרשה הלא כל כך פשוטה הזו.

מרים. מהו התפקיד של אמא? מה הדבר הראשוני שכל אמא עושה? מרים, אומר לנו המדרש, מרימה לכיוון הים. זה פירוש שמה, כי כתוב כך: **הרוצה לראות בארה של מרים, יעלה לראש הכרמל ויצפה ויראה כמין קְבֵרָה** (מסנת) **בים, וזו היא בארה של מרים**¹.

זו צוואתה של מרים: עלי גבוה והסתכלי למרחוק. המבט שלך צריך להיות גבוה ורחוק ורק כך יסוננו מעיניך מראות מבהילים ופרשנות מנמיכה ושליטת. את תישארי עם אמונה, שמרימה אותך מעל המציאות הלא-פשוטה.

² במדבר י"א, יב.

¹ שבת לה, ע"א.

והיא מחפשת ומוצאת תנ"ך. "רוצה שאקרא לך, אמא?"
"כן".

"מה תרצי שאקרא לך?"

"מההתחלה. מההתחלה".

והבת מקריאה לאמא שלה: "בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹקִים אֶת
הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ... וַיְהִי עָרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד. אֵת
רוצה עוד, אמא?"
"כן".

והיא קוראת לה על בריאת העולם, היום השני
והשלישי והרביעי והחמישי ופתאום אני חושבת על
ילדה שקוראת לאמא סיפור: "מה ברא ה' ביום
הראשון? מה ברא ה' ביום השני?" ומספרת לה את
מעשה הבריאה וכך בעצם לוחשת לה: "תהיי בריאה,
אמא. תהיי בריאה חדשה".

כולנו במעגל של נזקקות. הם נתנו לנו כל כך הרבה,
המורים שלנו, ההורים שלנו. וכשאנחנו רואים אותם
טיפה באובדן עשתונות או בצער אז אנחנו, הילדים
והילדות, יכולים לתת להם מעט ממה שהם נתנו לנו.
להיות לפעמים מורים של אבא ושל אמא לאמונה.

אז לדוגמא, את "רווקה ממושכת" ואמא כבר שקעה
בתוך היגון שלה ואת כועסת עליה שהיא מתאבלת
עליך? דעי לך, עכשיו היא צריכה אותך. לכי חבקי
אותה ותגידי לה: "אמא, יהיה בסדר! הקב"ה כל כך
גדול! אז המתכון הזה לא-משהו אבל את יכולה, אמא.
יאללה, שימי את התבלינים שלך שתמיד ידעת לשים
כל כך יפה. ותשמחי".

יהי רצון שנזכה תמיד להיות אלה ליד אלה, הורים ליד
ילדיהם, ילדים ליד הוריהם ושנזכה להחזיר להם קצת
מכל מה שהם מורים לנו בחיים. להיות מורים את
מוֹרְיָנוּ.⁴ ושהם יזכו המון-המון שנים להיות מורים
שלנו.

רק בשורות טובות.

בידיך חלק קטן מתוך העלון השבועי המלא של הרבנית
ימימה מזרחי, שנשלח לקהילת קוראות מדי שבוע.

הפרטים על הלימוד המלא נמצאים כאן:

http://www.parasha.org/rav_weekly_lesson

חוצמזה... באתר שלנו מחכים לך תכנים משובחים

(במתנה) – כאן: www.parasha.org

יודעת שתצליחי להוסיף לתוכה את התבלינים האלה
שיהפכו אותה לטעימה".

זה בדיוק מה שאמא שלה עושה עכשיו; מחזקת את
כולם באמונה. ומנין לילדה הזו היה כזה כוח לתת
לאמה כוח? מאמא שלה, שנתנה לה כוח.

רבי נחמן מברסלב אומר כל כך יפה, שכאשר משה רבנו
אומר לעם ישראל מול הסלע את המילים "שִׁמְעוּ נָא,
הַמְּרִים,³ הוא בעצם אומר להם: לפעמים אבא נחלש או
אמא נחלשת. הם נתנו לכם כל החיים כוחות של
אמונה. הם היו המורים שלכם לאמונה. הם נשאו
אתכם פְּאֶשֶׁר יִשָּׂא הָאֱמֹן אֶת הַיֶּנֶק. אבל לפעמים אבא
ואמא מאד עייפים. גם אבא ואמא מבוהלים.

משה רבנו עומד מול "ילדים" כל כך צמאים למים והוא
מותש כבר ולא מוצא את הסלע להוציא ממנו מים כי
אחותו, מרים, כבר איננה. ואז הוא אומר להם, כך לפי
רבי נחמן הנפלא: "שִׁמְעוּ נָא, הַמְּרִים. ילדים, אתם
יכולים לרגע להיות מורים – שלי? אולי אתם יכולים?
כי אחרי כל השנים האלה, שהכנסתי בכם כמויות של
אמונה, זה בוודאי קיים בתוכם ועכשיו הרגע לתת
חזרה. כרגע אני צריך – אתכם. אני זקוק למילה טובה
מכם. האם אתם יכולים להיות המורים שלי, ילדים?"

זה פירוש כל כך נפלא. לפעמים אנחנו רואים את אמא
או את אבא קשים כמו סלע ואז אנחנו מתרחקים מהם
ולא עולה על דעתנו שלפעמים, מכות החיים הפכו
אותם קשים ונזקקים בעצמם. הם נתנו לנו כל כך
הרבה כל השנים – אולי עכשיו הם צריכים איזושהי
מילה טובה? אולי עכשיו, מכל מה שהם נתנו לנו, הם
מבקשים שאנחנו נהיה מורים את מורינו? ילדים, אולי
תגידו לנו איזושהי מילה מעודדת?

הורים וילדים, אימהות ובנות, מורים ותלמידים, זה
מעגל. איך אמרו לי בנות משפחת מרק: "אבא, לפני
שהסתלק, פשוט השאיר בכל אחד מאיתנו ירושה:
עשירית מכל כוחות האמונה האדירים שהיו בו. יש בנו
כוחות עכשיו, רק ממנו".

ותיארה לי הבת שירה, כיצד היא יושבת ליד אמא
הפצועה בטיפול נמרץ. האמא, חוה רחל בת אילת
השחר, ה' ישלח לה רפואה שלמה, מאז ומעולם
השמחה היחידה שלה והרפואה היחידה שלה היתה
לימוד תורה.

"בבקשה תביאי לכאן איזה ספר קודש ותקראי לי
משהו", היא ביקשה משירה בתה, לאחר שהכרתה שבה
אליה והיא שמעה את הבשורה המרה על הירצחו של
בעלה הצדיק.

"אמא, טיפול נמרץ פה ומאיפה אביא?"

⁴ בפרפראזה על רש"י, במדבר כ', י.

³ במדבר כ', י.